CZU: 343.343.6(498):341.4 **DOI: 10.5281/zenodo.7366691**

ASPECTE TEORETICE ŞI PRACTICE REFERITOARE LA INFRACȚIUNEA DE TRECERE FRAUDULOASĂ A FRONTIEREI DE STAT

STANCIU Mihai-Alexandru,

lector universitar, doctor,Facultatea de Drept şi Ştiinţe Administrative,Universitatea „Ovidius” din Constanţa,
Prim-procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Constanţa

State border offenses affect the social relations on the existence of which the defense of the state authority and the territory of the country depends, by ensuring the inviolability of the Romanian state border which must ensure compliance with the rules on entry and exit of persons in order to carry out effective surveillance of the movement of persons. Any breach of the relevant rules must be effectively detected and sanctioned, including by prosecuting those guilty of illegally crossing the state border, vulnerabilities and risks to public order and national security not to be neglected. From this perspective, it is necessary to analyze the constitutive elements of the crime of fraudulent crossing of the state border and the aspects that could raise problems in the practical application of the rule of incrimination.

Keywords: illegal crossing of the border, foreigner, declaration as undesirable, no entry or stay in the country, international travel ships, stopover, disembarkation.

I. Prezentare generală a infracţiunilor privind frontiera de stat a României

Titlul III din Partea Specială a Codului penal [1] reglementează infracţiunile care aduc atingere relaţiilor sociale privind autoritatea şi frontiera de stat, fiind împărţit în două capitole, unul destinat *infracţiunilor contra autorităţii* [2] unde regăsim infracţiunile de ultraj, uzurparea de calităţi oficiale, sustragerea sau distrugerea de înscrisuri, ruperea de sigilii şi sustragerea de sub sechestru, iar cel de-al doilea destinat *infracţiunilor contra frontierei de stat* [3], unde regăsim infracţiunile de trecere frauduloasă a frontierei de stat, traficul de migranţi, facilitarea şederii ilegale în România şi sustragerea de la măsurile de îndepărtare de pe teritoriul României.

Dispoziţii privind regimul frontierei de stat a României regăsim într-o serie de acte normative, precum Legea nr. 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue şi al zonei economice exclusive ale României [4], OUG nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României [5], OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România [6], Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României [7], Convenţia privind facilitarea traficului maritim internaţional (FAL) adoptată la Londra la 9 aprilie

1965 de Conferinţa internationala privind facilitarea voiajului şi transportului maritim, modificată şi completată prin amendamentele din 1984, 1986, 1989, 1991, 1993 şi 1994 [8], Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European şi al Consiliului din 09 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) [9], precum şi în normele de punere în aplicare a dispoziţiilor acestora.

Frontiera de stat a României delimitează teritoriul statului român de teritoriul fiecăruia dintre statele vecine şi marea teritorială a României de zona contiguă. În plan vertical frontiera de stat delimitează spaţiul aerian şi subsolul statului român de spaţiul aerian şi subsolul fiecăruia dintre statele vecine. Frontiera de stat se stabileşte prin lege, în conformitate cu prevederile tratatelor internaţionale, convenţiilor sau înţelegerilor încheiate de statul român cu statele vecine. Frontiera de stat a României este marcată de regulă în teren prin semne de frontieră, ale căror date topogeodezice sunt prevăzute în documentele de demarcare bilaterale, încheiate de statul român cu statele vecine [10].

Prin infracţiune de frontieră se înţelege fapta prevăzută de lege ca infracţiune, săvârşită în scopul trecerii ilegale peste frontiera de stat a persoanelor, mijloacelor de transport, mărfurilor sau altor bunuri, iar trecerea ilegală a frontierei de stat este definitiă ca trecerea peste frontiera de stat în alte condiţii decât cele prevăzute de legea română.

Anterior adoptării Codului penal actual, infracţiunile privind frontiera de stat erau reglementate de OUG nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României şi de OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.

Astfel, infracţiunea de trecere frauduloasă a frontierei de stat, în forma actuală, reuneşte două norme de incriminare prevăzute anterior în art. 70 din OUG nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României şi în art. 139 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, fiind dezincriminată varianta agravată constând în intrarea în mod repetat pe teritoriul României, ce ar putea fi în prezent valorificată în contextul pluralităţii de infracţiuni sau al unităţii legale de infracţiune. De asemenea, infracţiunea de trafic de migranţi are corespondent în art. 71 din OUG nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, forma actuală aducând o serie de modificări în legătură cu unele variante agravante. În ceea ce priveşte infracţiunea de facilitarea şederii ilegale în România, aceasta are corespondent în art. 141 din OUG nr. 194/2002 privind

regimul străinilor în România, însă textul a suferit modificări de substanţă. Nu în ultimul rând, infracţiunea de sustragerea de la măsurile de îndepărtare de pe teritoriul României are corespondent în art. 138 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, norma actuală fiind adaptată noilor pedepse complementare şi măsuri administrative.

Pe fondul contextului internaţional al ultimilor ani, caracterizat de conflicte armate ce au generat migrarea în masă a persoanelor, mai întâi dinspre Orientul Mijlociu, iar mai recent dinspre Ucraina către Uniunea Europeană, aveam de a face cu tensiuni majore la frontierele statelor, astfel că infracţiunile la regimul frontierei de stat sunt mai actuale ca oricând, motiv pentru care se impune analiza cu precădere a infracţiunii de trecere ilegală a frontierei de stat, astfel cum este reglementată de Codul penal actual, cu accent pe aspectele practice ale incriminării.

II. Infracţiunea de trecere frauduloasă a frontierei de stat

Frontiera de stat a României se delimitează prin linia reală sau imaginară care trece, în linie dreaptă, de la un semn de frontieră la altul ori, acolo unde frontiera nu este marcată în teren cu semne de frontieră, de la un punct de coordonate la altul. La fluviul Dunărea şi celelalte ape curgătoare frontiera de stat este cea stabilită prin acordurile, convenţiile şi înţelegerile dintre România şi statele vecine, cu luarea în considerare a faptului că principiul general acceptat de dreptul internaţional fluvial este acela că frontiera trece pe mijlocul şenalului navigabil principal, iar la apele curgătoare nenavigabile, pe la mijlocul pânzei de apă. La Marea Neagră frontiera trece pe la limita exterioară şi limitele laterale ale mării teritoriale a României [11].

Pentru corecta înţelegere a infracţiunii este important de subliniat faptul că frontiera de stat a României poate avea regim de frontieră internă sau frontieră externă. Trecerea în mod legal a acesteia este strict reglementată de normele în materie.

Astfel, trecerea frontierei de stat de către persoane, mijloace de transport, mărfuri şi alte bunuri se poate face exclusiv prin punctele de trecere a frontierei sau prin punctele de mic trafic, iar în cazuri excepţionale şi prin alte locuri. Deschiderea de noi puncte de trecere sau închiderea temporară ori definitivă a celor existente se face prin hotărâre a Guvernului.

Pentru autoturismele, autobuzele, autocarele, automărfare şi celelalte mijloace de transport rutiere care intră sau ies din ţară controlul pentru trecerea frontierei se efectuează în punctele de trecere rutiere. Pentru trenuri,

controlul pentru trecerea frontierei se efectuează în staţia de frontieră sau, pe parcurs, între staţia de frontieră şi o staţie interioară. La navele care intră sau ies din porturile româneşti în/din curse externe, controlul pentru trecerea frontierei se efectuează în punctele de trecere portuare. În aeroporturi controlul pentru trecerea frontierei se face la plecarea şi la sosirea aeronavelor în/din curse internaţionale [12].

În punctele de trecere se organizează şi efectuează controlul de frontieră, atât la intrarea, cât şi la ieşirea din ţară şi are ca scop verificarea şi constatarea îndeplinirii condiţiilor prevăzute de lege pentru aceste activităţi.

Străinii pot intra pe teritoriul României doar cu îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 6 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, aceştia având obligaţia de a face dovada, printre altele, a deţinerii unor documente care justifică scopul şi condiţiile şederii lor şi a existenţei unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreţinere pe perioada şederii, cât şi pentru întoarcerea în ţara de origine sau pentru tranzitul către alt stat în care există siguranţa că li se va permite intrarea [13].

Rezultă că pentru a trece în mod legal frontiera de stat a României şi pentru a intra pe teritoriul ţării sau pentru a ieşi de pe acesta, trebuie ca activitatea să se realizeze prin punctele de trecere special desemnate şi cu îndeplinirea tuturor condiţiilor cerute de lege. În caz contrar, trecerea frontierei poate cădea sub incidenţa incriminării de la art. 262 din Codul penal.[5]

III.Elementele constitutive ale infracţiunii

Obiectul juridic al infracţiunii este reprezentat de relaţiile sociale de a căror existenţă depinde apărarea autorităţii de stat şi a teritoriului ţării[6] prin asigurarea inviolabilităţii frontierei statului român care, prin organele sale, trebuie să asigure respectarea regulilor privind intrarea şi ieşirea în/din ţară a persoanelor.

[5] Art. 262. Trecerea frauduloasă a frontierei de stat. (1) Intrarea sau ieşirea din ţară prin trecerea ilegală a frontierei de stat a României se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă. (2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) a fost săvârşită: a) în scopul sustragerii de la tragerea la răspundere penală sau de la executarea unei pedepse ori a unei măsuri educative, privative de libertate; b) de către un străin declarat indezirabil ori căruia i-a fost interzis în orice mod dreptul de intrare sau de şedere în ţară, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani. (3) Tentativa se pedepseşte. (4) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârşită de o victimă a traficului de persoane sau de minori, nu se pedepseşte.

[6] Art. 3 din Constituţia României: (1) Teritoriul României este inalienabil; (2) Frontierele ţării sunt consfinţite prin lege organică, cu respectarea principiilor şi a celorlalte norme general admise ale dreptului internaţional.

Infracţiunea de trecere frauduloasă a frontierei de stat nu este susceptibilă de un *obiect material*. În situaţia în care infracţiunea se săvârşeşte prin acte de ameninţare sau violenţă asupra agenţilor care au în atribuţii efectuarea controlului la frontieră, se va reţine concursul de infracţiuni între infracţiunea de trecere frauduloasă a frontierei de stat şi infracţiunea de ultraj [14].

Subiect activ al infracţiunii poate fi orice persoană fizică care îndeplineşte condiţiile legale pentru a răspunde penal, indiferent de subiectul activ are cetăţenie română, străină sau este apatrid. La formele agravante ale infracţiunii, subiectul activ este calificat şi trebuie să fie o persoană care este cercetată pentru comiterea unei infracţiuni sau care a fost condamnată definitiv la o pedeapsă privativă de libertate sau la o măsură educativă, privativă de libertate, în cazul în care era minor la data comiterii infracţiunii. Totodată, acesta poate fi un străin căruia i-a fost interzis în orice mod dreptul de intrare [15] sau de şedere în ţară [16], după cum poate fi un străin declarat ca indezirabil [17].

Subiectul pasiv al infracţiunii este statul român.

În ceea ce priveşte *conţinutul constitutiv* al infracţiunii, elementul material al *laturii obiective* este reprezentat de acţiunea de intrare sau ieşire din ţară prin trecerea frauduloasă a frontierei de stat, de unde rezultă că se impun a fi întrunite cumulativ mai multe condiţii: în primul rând să avem de a face cu o intrare sau ieşire din ţară, în al doilea rând aceasta să se facă prin trecerea frontierei de stat, iar în al treilea rând ca trecerea să fie frauduloasă. Trecerea frauduloasă este în fapt o trecere ilegală a frontierei de stat şi presupune că aceasta s-a realizat în alte condiţii decât cele prevăzute de legea română.

Trecerea frontierei se face doar prin punctele de trecere anume stabilite şi doar după controlul documentelor de către organele competente care au obligaţia de a verifica îndeplinirea condiţiilor de intrare sau ieşire din ţară. Ori de câte ori o persoană trece frontiera de stat şi se sustrage de la îndeplinirea formalităţilor legale de intrare sau ieşire în/din ţară, va realiza o trecere ilegală a frontierei de stat.

În concret, putem identifica două ipoteze de trecere ilegală a frontierei: pe de o parte situaţiile în care persoana trece frontieră prin alte locuri decât punctele de control destinate trecerii peste frontieră, indiferent dacă deţine documente legale sau dacă îndeplineşte condiţiile necesare, iar pe de altă parte situaţiile în care aceasta trece prin punctele de control destinate trecerii peste frontieră, dar o face în mod clandestin, pe ascuns, fie prin ascunderea fizică, fie

prin folosirea de date, documente sau identităţi false, caz în care infracţiunea de trecere frauduloasă a frontierei va intra în concurs, în funcţie de situaţia concretă, cu infracţiunile de fals material în înscrisuri oficiale, uz de fals, fals în declaraţii, fals privind identitatea, etc.

Urmarea imediată constă în starea de pericol creată pentru ordinea publică şi siguranţa naţională, prin aceea că organele statului nu vor putea realiza o activitate efectivă de supraveghere şi control al persoanelor care intră pe teritoriul ţării sau ies de pe acesta, generând astfel o stare de vulnerabilitate.

Legătura de cauzalitate este prezumată de lege şi rezultă din însăşi activitatea de sustragere de la control cu ocazia trecerii frontierei de stat.

În ceea ce priveşte *latura subiectivă* şi forma de vinovăţie, infracţiunea se comite doar cu intenţie directă sau indirectă, cât timp norma de incriminare nu pedepseşte şi fapta comisă din culpă, astfel cum prevăd dispoziţiile art. 16 alin. 6 teza II din Codul penal. Scopul urmărit de făptuitor nu prezintă relevanţă pentru existenţa infracţiunii în forma de bază, dar poate atrage reţinerea variante agravante, în timp ce mobilul infracţiunii poate prezenta relevanţă din perspectiva individualizării pedepsei.

După cum am arătat, infracţiunea cunoaşte două *variante agravante* ce privesc situaţiile în care intrarea sau ieşirea din ţară prin trecerea ilegală a frontierei de stat a României este comisă: a) în scopul sustragerii de la tragerea la răspundere penală sau de la executarea unei pedepse ori a unei măsuri educative, privative de libertate; b) de către un străin declarat indezirabil ori căruia i-a fost interzis în orice mod dreptul de intrare sau de şedere în ţară.

Prima variantă agravantă este caracterizată pe de o parte de scopul pentru care este comisă trecerea frauduloasă a frontierei de stat a României, iar pe de altă parte de existenţa unor situaţii premise. Reţinerea acestei variante impune, printre altele, dovedirea elementului subiectiv al scopului, ce poate ridica anumite dificultăţi în practică din punct de vedere al probaţiunii.

Prima situaţie premisă presupune comiterea unei infracţiuni şi declanşarea cercetărilor în vederea tragerii la răspundere penală a celor vinovaţi, după cum poate viza şi situaţia în care făptuitorul a fost pus oficial sub acuzare pentru comiterea unei infracţiuni, prin dobândirea cel puţin a calităţii de suspect, sau chiar este în curs de judecată în primă instanţă sau în apel pentru comiterea respectivei infracţiuni. Organele judiciare trebuie să dovedească împrejurarea că făptuitorul a comis infracţiunea de trecere frauduloasă a frontierei cu scopul sustragerii de la cercetări sau de la judecată, nefiind suficient să se constate

existența situației premise şi comiterea trecerii frauduloase a frontierei.

A doua situație premisă vizează cazurile în care făptuitorul este pe cale să execute o pedeapsă sau o măsură educativă, privative de libertate sau chiar se află în cursul executării şi evadează. Din această perspectivă sunt posibile mai multe ipoteze, respectiv situația în care făptuitorul a fost condamnat definitiv la pedeapsa închisorii, cea în care a fost condamnat definitiv la pedeapsa închisorii cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, dar care a fost ulterior anulată sau revocată şi s-a dispus executarea în regim de detenție a pedepsei, cea în care s-a dispus în mod definitiv amânarea aplicării pedepsei, dar care a fost ulterior anulată sau revocată şi s-a dispus aplicarea şi executarea în regim de detenție a pedepsei, precum şi situația în care a fost condamnat definitiv la pedeapsa amenzii şi care a fost ulterior înlocuită cu pedeapsa închisorii. Dacă minorului i-a fost aplicată o măsură educativă, pentru reținerea variantei agravante trebuie ca aceasta să fie una dintre cele privative de libertate şi anume internarea într-un centru educativ şi internarea într-un centru de detenție. În toate cazurile trebuie dovedit că făptuitorul urmărește să se sustragă de la executarea pedepsei sau măsurii educative prin trecerea ilegală a frontierei.

A doua variantă agranvantă vizează situația străinului căruia i-a fost interzis dreptul de a se afla pe teritoriul României, fie prin declararea sa ca indezirabil, fie prin interzicerea în orice mod a dreptului de intrare sau ședere în țară.

Prin „străin” se înțelege persoana care nu are cetățenia română, acesta putând fi atât o persoană cu o altă cetățenie, cât şi o persoană care nu are cetățenia niciunui stat[7].

Potrivit art. 86 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, *declararea ca indezirabil* este măsura ce se dispune împotriva unui străin care a desfăşurat ori există indicii temeinice că intenționează să desfăşoare activități de natură să pună în pericol securitatea națională sau ordinea publică. Aceasta se dispune de către Curtea de Apel București, la sesizarea procurorului anume desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, la propunerea instituțiilor cu atribuții în domeniul

[7]OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, art. 2 (Definiții): Pentru scopurile prezentei ordonanțe de urgență, termenii şi expresiile de mai jos au următorul înțeles: a) străin – persoana care nu are cetățenia română, cetățenia unui alt stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European ori cetățenia Confederației Elveției; b) apatrid – străinul care nu are cetățenia niciunui stat;

ordinii publice şi securităţii naţionale care deţin date sau indicii temeinice de natura motivelor care pot conduce la declararea ca indezirabil. Perioada pentru care un străin poate fi declarat indezirabil este de la 5 la 15 ani, cu posibilitatea prelungirii termenului pentru o nouă perioadă cuprinsă între aceste limite.

Potrivit art. 8 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, străinilor *nu li se permite intrarea* pe teritoriul statului român dacă se află în una sau mai multe dintre următoarele situaţii: ”a) nu îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 6 alin. 1; b) sunt semnalaţi de organizaţii internaţionale la care România este parte, precum şi de instituţii specializate în combaterea terorismului că finanţează, pregătesc, sprijină în orice mod sau comit acte de terorism; c) există indicii că fac parte din grupuri infracţionale organizate cu caracter transnaţional sau că sprijină în orice mod activitatea acestor grupuri; d) există motive serioase să se considere că au săvârşit sau au participat la săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii ori a unor crime de război sau crime contra umanităţii, prevăzute în convenţiile internaţionale la care România este parte.” Totodată, organele poliţiei de frontieră pot să nu permită intrarea străinilor pe teritoriul statului român şi în următoarele situaţii: „a) au săvârşit, cu intenţie, pe teritoriul României sau în străinătate, infracţiuni pentru care li s-a aplicat o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 3 ani; b) au introdus sau au încercat să introducă ilegal în România alţi străini; b^1) au încălcat anterior, în mod nejustificat, scopul declarat la obţinerea vizei sau, după caz, la intrarea pe teritoriul României, au încălcat regimul vamal ori au trecut sau au încercat să treacă ilegal frontiera de stat a României; c) suferă de maladii care pot pune în pericol grav sănătatea publică, stabilite prin ordin al ministrului sănătăţii.”

În cazurile menţionate, organele de poliţie dispun măsura nepermiterii a intrării în România, ce se motivează şi se comunică imediat persoanei în cauză.

În referire la situaţia străinului căruia i *s-a interzis dreptul de şedere în ţară*, acesta a avut dreptul legal de a intrare şi şedere în ţară, dar care i-a fost ulterior anulat sau revocat în condiţiile dispoziţiilor art. 77 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, măsura fiind dispusă de către Inspectoratul General pentru Imigrări.

În ceea ce priveşte formele infracţiunii, actele preparatorii nu sunt incriminate, cât timp nu îmbracă forma tentativei care este incriminată şi se pedepseşte.

Consumarea infracţiunii are loc în momentul trecerii frontierei *prin alt loc*

decât punctele special desemnate pentru trecerea frontierei sau în momentul trecerii *prin acestea puncte, dar în mod fraudulos*, prin ascunderea fizică a persoanei sau prin prezentarea acesteia la control, însă cu ascunderea identităţii ori prin prezentarea unor documente falsificate prin care se urmăreşte dovedirea anumitor împrejurări fără de care condiţiile de intrare/ieşire în/din ţară nu ar fi fost îndeplinite.

Apreciez că faţă de reglementarea existentă în domeniul trecerii frontierei de stat a României, nu se poate considera că simpla depăşire a liniei de demarcaţie a graniţei dintre România şi statele vecine, reală sau imaginară, constituie o trecere a frontierei în sensul incriminării prev. de art. 262 din C.pen., deoarece trecerea frontierei capătă caracter ilegal şi intră pe tărâmul infracţional doar atunci când făptuitorul cu intenţie încalcă dispoziţiile legale în materie şi se sustrage controlului organelor statului, realizând o trecere ”ilegală”. Astfel, apreciez că norma de incriminare nu are în vedere situaţia trecerii fizice a graniţei dintre state, ci sustragerea de la controlul de specialitate, organizat la punctele special amenajate pentru trecerea frontierei. A intepreta în sens contrar ar însemna să se restrângă excesiv câmpul de aplicare al normei de incriminare, mai ales în situaţiile ce implică trecerea frontierelor interne a statului.

Din această perspectivă, este de menţionat, cu titlu de exemplu, situaţia particulară a navelor care execută voiaje internaţionale şi care sosesc în porturile martime româneşti, cum sunt navele comerciale sau de pasageri. Potrivit Convenţiei FAL, în scopul facilitării traficului maritim internaţional şi pentru alinierea formalităţilor cerute străinilor pentru toate statele semnatare ale convenţiei, potrivit anexei 3.44., străinii, membri ai echipajului, sunt autorizaţi de către autorităţile publice să coboare la uscat pe perioada cât nava face escală în port[8], cu posibilitatea să meargă la ţărm în zona portului unde face escală navă sau în localităţile limitrofe, fără să se prezinte la un punct de trecere a frontierei, cu condiţia să figureze pe lista echipajului navei de care aparţin, care a fost în prealabil transmisă pentru verificare de către autorităţile competente [18].

Membrii echipajului nu trebuie să obţină viză[9] în scopul de a fi autorizaţi să

[8]Cu condiţia ca formalităţile de sosire a navei să fie îndeplinite şi ca autorităţile publice să nu aibă motive să refuze permisiunea de coborâre pe uscat din motive de sănătate publică, siguranţă publică sau de ordine publică.

[9]În alte situaţii, străinii sunt obligaţi să îndeplinească toate condiţiile prevăzute de lege pentru obţinerea vizei;

se deplaseze pe uscat, dar li se va elibera un permis special de coborâre la ţărm, de către Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră. Pe perioada deplasării la ţărm, aceştia trebuie să deţină asupra lor documentele de identitate. Practic, aceştia pot pătrunde pe teritoriul ţării strict pentru motivul generat de escala navei în port, dar în limitele teritoriale şi temporale menţionate, iar în cazul depăşirii acestor limite, se află în situaţia comiterii infracţiunii de trecere frauduloasă a frontierei.

Astfel, constat că nu este aplicabilă decizia nr. 3/27 ianuarie 2022 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie [19], prin care s-a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj, Secţia penală şi s-a stabilit că: ”În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 3 din Legea nr. 143/2000, în situaţia în care o persoană călătoreşte în România cu avionul având asupra sa droguri, acestea se consideră introduse în ţară (cu consecinţa consumării infracţiunii) *în momentul în care persoana aflată la bordul aeronavei trece frontiera, intrând astfel în spaţiul aerian cuprins între frontierele de stat, fără ca efectuarea controlului vamal să prezinte relevanţă în privinţa consumării infracţiunii*.”

În motivarea deciziei şi cu relevanţă pentru aspectele care intersează prezentei analize, s-a arătat că în definirea elementului material al infracţiunii prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, legiuitorul nu a făcut nicio distincţie între caracterul licit şi cel ilicit al "intrării în ţară", astfel că acţiunea este echivalentă cu trecerea frontierei de stat a României, controlul vamal fiind o operaţiune ulterioară intrării pe teritoriul României, cu caracter administrativ, având ca scop realizarea controlului vamal al mărfurilor introduse sau scoase din ţară, ce poate avea relevanţă doar în privinţa eventualei constatări a infracţiunii.

S-a arătat că în norma de incriminare avută în vedere nu există o dispoziţie care să facă referire explicit sau implicit la aspecte care ţin de regimul vamal şi reglementarea aferentă acestui domeniu de activitate, ci se referă strict şi exclusiv la aspectul introducerii (fără drept) în ţară a anumitor substanţe, calificate drept "droguri de risc" sau "droguri de mare risc", ori din moment ce legea penală nu defineşte în mod expres şi într-un sens aparte conceptul de introducere în ţară a unor bunuri/substanţe, reiese că se aplică regula generală potrivit căreia ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus.

Rezultă că între cele două infracţiuni analizate există diferenţe de

reglementare şi prin urmare acestea trebuie interpretate şi aplicate diferenţiat, chiar dacă ambele vizează situaţia trecerii frontierei de stat.

Sancţiunea prevăzută de lege pentru comiterea infracţiunii de trecere frauduloasă a frontierei de stat este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amenda în cazul formei de bază şi închisoarea de la unu la 5 ani în cazul formelor agravante.

În contextul adoptării Legii nr. 678/2001 privind prevenirea şi combaterea traficului de persoane, a fost introdusă o *cauză de nepedepsire* pentru persoanele care trec fraudulos frontiera de stat în cazul în care acestea sunt victime ale traficului de persoane sau de minori, împrejurare ce va trebui desigur să fie dovedită.

Referinţe:

1. Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009.
2. Codul Penal. Partea specială, Titlul III, Capitolul I, articolele 257-261.
3. Codul Penal. Partea specială, Titlul III, Capitolul II, articolele 262-265.
4. Republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 252 din 8 aprilie 2014.
5. Republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 28 mai 2009.
6. Republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 20 noiembrie 2014.
7. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006.
8. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 30 august 1999.
9. Publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, JO L 77, 23.03.2016, p. 1.
10. Art. 2 din OUG nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României.
11. Definiţia este dată de art. 1 lit a din OUG nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României.
12. Art. 25, 26 şi 27 din OUG nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României.
13. Art. 6 alin. 1 lit. c din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.
14. Art. 257 din Codul penal.
15. Art. 8 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

(Nepermiterea intrării în România).
16. Art. 77 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România (Cazuri de anulare și revocare a dreptului de ședere în România).
17. Art. 86 din OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România (Măsura declarării ca indezirabil).
18. Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 09 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), JO L 77, 23.3.2016, p. 1, cu completările și modificările ulterioare.
19. Publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 375 din 15 aprilie 2022.